

[Ingenting]

Recension.

Publicerad i Borås Tidning, 2010.

Vad skulle hända om Kent och Bob Hund slog sig samman? Markus Krunegård och Doktor Kosmos? Om man blandar samman det bästa ur svensk pop och spetsar det med ett egensinnigt modernt uttryck?

[Ingenting] är vad som skulle hända.

I fjol släppte Stockholmsbandet Ingenting sitt tredje album, Tomhet, idel tomhet. Det hyllades unisont av en enig kritikerkår samtidigt som singeln Halleluja genast gavs en obligatorisk plats på de listor som skulle sammanfattade det gångna decenniets popmusik. Tidigare i år blev de dessutom det första popbandet som fick uppträda på Dramatens stora scen.

Med en briljant blandning av hårt och mjukt, ljus och becksvart sorg, har [Ingenting] etablerat sig och tagit plats på samma piedestal som Kent, Håkan Hellström och en handfull andra institutioner på den svenska popscenen. Och det är en välförtjänt plats.

Christopher Sander, bandets sångare och textförfattare, bär en stor del av framgången på sina till synes sorgtyngda axlar. Det mörker med andliga undertoner som texterna målar upp är en viktig, kanske avgörande, del av bandets framgångar. Bland fotnoterna lurar såväl Jesus som djävulen. Det är lyrik om tro och tvivel. På gott och ont.

Bandets musik spretar åt en rad olika håll. Stundom i gränslandet mellan punk och rock, ibland svävande och sockersött och där emellan rytmiskt och dansant.

På scen blir de tvära kasten än tydligare, och många gånger är det i kontrasterna som [Ingenting] lyckas bäst med sin magi. Efter inledande Punkdrömmar levererar bandet, utan särskilt mycket mellansnack, ett pärlband av nya och gamla låtar i en väl avvägd kombination av storslaget och finstämt, dansant och stenhårt.

Närheten mellan publiken och bandet, och stämningen dem emellan, är hjärtlig. Nästan kärleksfull. Christopher Sander spelar, med- eller

motvilligt, rollen som profet och i sina bästa stunder förvandlar [Ingenting] Trädgårn till ett väckelsemöte i den perfekta popens namn.

Den här kvällen spelar [Ingenting] både i Borås och Göteborg. Publiken tycks dock inte ha några problem med den tidiga konserten förrän den är på väg att ta slut. Det traditionella ”en gång till” får dagen till ära tillägget ”skit i Göteborg” och bandet ler stort. Och skjuter förstås upp sin sorti en stund.

Om det finns några röda trådar i den här fantastiska härvan av stora känslor och strålande pop så är det dels ett underliggande vemod som ständigt skaver mellan textraderna och dels ett mörker som Trädgårn strålkastare inte förmår skingra. Det är andäktigt. Närmast religiöst. Det är smärtsamt bra.

Björn Owen Johansson